

og ere blevne vante dertil, er det blevet en Nødvendighedsartikel, men det mente selvfølgelig det ærede Medlem ikke, thi ellers havde han ikke stemt for denne Skat. Efter min Opfattelse er Ollet for Folk, der sætte Pris derpaa og ere vante dertil og have Brug derfor, en Nødvendighed. Det samme vil jeg sige om Brændevin, hvis den meget omtalte Brændevinskat skulde komme. Jeg tror ogsaa, at Brændevinen er bleven en Nødvendighedsartikel for det danske Folk. Jeg ved, at man vil sige nej dertil, men det er lige meget; jeg fastholder, at Brændevinen er en Nødvendighedsartikel og er bleven en saa almindelig Forbrugsartikel i Befolkningen, at hvis den blev fjernet, vilde det føles som et meget stort Savn i den danske Befolkning. Jeg ved meget godt, at der fra andre Sider fremsættes andre Anstuelser, men jeg tror at turde sige, at der i sin Tid er faldet Udtalelser her i Tinget, som ere gaaede videre endnu. Saaledes blev der i sin Tid udtalt af enkelte Medlemmer her i Tinget, at Kaffe er ingen Nødvendighed, og Sukker er ingen Nødvendighed, og paa den Maade kan man blive ved at fjerne omtrent alt, saa at der ikke bliver nogen Nødvendighedsartikel tilbage, men det vil jeg ikke haabe. Naar den Dag kommer, da vi skulle drøfte dette, haaber jeg, vi kunne blive enige om, hvad der virkelig er Nødvendighedsartikler. Man maa tage noget Hensyn til, hvad der er almindeligt Forbrug mellem Folk, hvad Folk selv betragte som en Nødvendighed, og jeg vil ogsaa haabe, at den meget omtalte Brændevinskat bliver borte, at den ikke kommer, thi den vil vistnok ogsaa møde megen Modstand. Men som sagt, det glæder mig, at disse Anstuelser, der som berørt tidligere have været doerede af Socialdemokraterne, ogsaa begynde at gøre sig gældende blandt andre. Jeg vil haabe, at det ærede Medlem, som vistnok ikke er til Stede her i Salen, naar han i sin Resolution siger, at der ikke maa lægges Told paa nødvendige Brugsartikler og Fødemidler, vil indrømme mig, at det er lige saa uretfærdigt, at der i Forvejen er Told paa Nødvendighedsartikler og Fødemidler. Det vilde i Fremtiden ikke være mere uretfærdigt at paalægge de nu ubeskattede Brugsgenstande og nødvendige Ernæringsmidler en Told, end det er allerede at have paalagt mange Forbrugsartikler og Fødemidler en Told i Forvejen. Kan jeg drage den Slutning der ud af, som absolut maa være en Selvfølge, saa vil det ærede Medlem sikkert ogsaa være med til i Fremtiden at virke for, at den indirekte Toldbeskatning, det vi kalde Finanstolden, den, der er tilvejebragt paa Livsforbrøden-

heder og Forbrugsforbrødenheder for at bringe Penge i Statskassen, da maa fjernes. Man vil maafte dertil sige: Det gaar jo ikke an, hvor saa vi saa Penge fra til Statskassen, hvor saa vi Penge fra til at føre Statshusholdningen for, men i den Retning vil jeg henvise til, hvad det ærede Medlem for Njøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) forleden Dag udtalte; han ved godt, hvor man skal hente Pengene fra. Han henviste ganske vist til to Alternativer, enten en Skat paa Formue og Indtægt eller ogsaa en Brændevinskat. Jeg vil haabe, at det ikke bliver det sidste, men det første, og at der fra dette Ting's Side virkes alvorlig derfor. Først naar vi saa en Skat paa Formue og Indtægt, først da vil jeg sige, at der er tilvejebragt en retfærdig Basis for Indtægtsfiden paa Finansloven, men saa længe den er afhængig af Toldskatten, saa længe kan der ikke med Rette paafaaes, at det er en retfærdig Basis, hvorpaa disse Millioner tilvebringes. Jeg vil derfor appellere til det ærede Ting's Følelse og Fornuft i den Retning, at vi af al Kraft maa virke for at saa fjernet de indirekte Skatter, de Skatter, som hovedsagelig hvile paa de store, brede Lag i Samfundet, tære paa dem og pante de fattige, førend de saa Lov til at saa Løj paa Kroppen og putte noget i Munden, at vi i alt Fald blive enige om at fjerne disse Skatter og i Stedet derfor tilvejebringe en Formue- og Indtægtsstat. Da vil man ramme Skatteevnen, hvor den er, da vil man ikke pante den fattige, som man gør under de nuværende Skatteforhold. Man vil altsaa kunne forstaa, at jeg ikke paa nogen Maade indrømmer, at den nuværende Finanslov hviler paa en fornøftig og retfærdig Basis, ingenlunde!

Vil man nu vende Øjet mod Udgiftssiden, tror jeg, man let bliver enig om at gøre samme Betragtning gældende. Naar man undtager det Par sociale Love, der i de sidste Samlinger ere blevne vedtagne af Rigsdagen, vil man omtrent kunne sige, at Finansloven er temmelig renset for alt, hvad der kan komme de fattige og fortrængte her i Samfundet til Gode. Jeg tror, at de af den Klasse, jeg nævnte, der nyde noget af Finanslovens Udgiftsside, maa slide haardt, ja meget haardt derfor. Naar man nu kaster Øjet paa Finanslovens Udgiftsside, saa er det første, man ser, Militarismens glubende Gab vidt opspilet for at slugt omtrent Halvparten af Finanslovens Indtægtsfide. Sa, jeg tør sige, at hvis der skal forceres og